

dlako črez glavo, se izpremeni v hrta in goni zajca. Kmalu ga doteče, zgrabi in raztrga. Iz umorjenega zajca izfrči golobica in naglo leti gori pod oblake. Tedaj se spomni Štefan krokarjevega peresca, ga vrže črez glavo in postane krokar. Požene se kvišku za golobico. Brzo jo zaloti in raztrga na kose. Iz golobice pade jajce. Štefan ga pobere in shrani. Potem zahvali dobro pastirico in ji stisne v roko lep dar.

Ko je bil Štefan dobil jajce, se je zopet prikazal konj. Kakor veter sta naglo zdirjala k gradu, kjer sta šla skozi troja vrata in se ustavila šele na dvorišču. Konj je veselo zarezgetal. Tedaj se je zbudil črni zmaj. Z enim skokom je bil na dvorišču. Toda preden je mogel napasti Štefana, mu je ta vrgel jajce v čelo. Tisti hip se je zvrnil zmaj, in bilo je po njem.

Zdajci se pobeli črni grad; vsa okolica ozeleni in vzcvete; vsi, ki so bili zakleti v živali, v kamenje, se izpremene zopet v ljudi. Vsi zahvaljujejo Štefana, ki jih je rešil, najbolj pa njegova sestra, ki je imela na sebi krasno belo obleko, ki se je lesketala kakor srebro. Radostno je pogledoval Štefan svojo sestro. Odkleti grad je odmeval od veselja. Napravili so gostijo. Rešeni ljudje so si izvolili Štefana za kralja. Ko je bila gostija pri kraju, sta se jela odpravljati Štefan in odkleta sestra domov po starše. Osedlali so brzega Tatoša, ki ju je nesel na očetov dom ne kakor veter leti, ampak tako, kakor voda beži.

Ne morem vam popisati, kako so se razveselili starši, ko so se sešli z otrokoma, ki so ju imeli že za izgubljena. Kmalu potem so odrinili vsi skupaj v nekdanji zmajev grad, kjer je kraljeval Štefan. Živeli so tam srečno in mirno.

Pomlad v pomladi.

*Na postelji bolan leži
mož bledih, velih lic,
kraj njega zlatolas otrok
ponuja mu cvetic.*

*»Na, oče!« de, »cvetice te,
nabral sem jih zaté.
Čemu ležiš? Oj, vstani vsaj,
da greva še po nje!*

*Ali ne veš, da k nam nazaj
prišla je spet pomlad?
Na polje pojdi tja z menoj,
tam solnce je, tu hlad!«*

*Blesteča solza pa obraz
bolniku porosi,
na smeh uide ustna mu,
otroku govori:*

*»O, angel moj — zaklad edin,
ti si pregnal ta hlad,
saj meni ti tu v sobi, glej,
v pomladi si — pomlad . . .«*

Al. Pin.

